
Citlivé místo

Strhnutím jsem se probudil do kalného rozbřesku a ucítil, jak mi v hlavě opět bolestivě buší. Nejprve jsem nevěděl, kde jsem, ale postupně jsem ve stínech rozeznal svou ložnici. Ležel jsem v posteli, stále oblečený do práce a promočený vlastním potem. Instinktivně jsem natáhl ruku, abych nahmatal tělo své spící manželky.

Bree tam nebyla a mně se sevřel žaludek, když mi došlo, že jsem se probudil do reality horší než jakákoliv noční můra.

Moje žena byla pryč. Všichni zmizeli.

Unesl je šílenec jménem Thierry Mulch.

Odhodlaný nepodlehnout jeho šílenství jsem se převalil na posteli a zabořil obličej do manželčina polštáře ve snaze zachytit Breeinu vůni. Doufal jsem v ní najít sílu, víru a naději. Ucítil jsem slabý závan, ale zoufale jsem chtěl víc. Vstal jsem, došel si na záchod, a i když to může znít divně, zabořil jsem obličej do jejího oblečení.

Breeina nádherná vůně po několika minutách omámila můj mozek tak silně, že bolest hlavy zmizela a ona tam byla znovu se mnou, ta krásná, chytrá, veselá žena, která tančila takřka na dosah natažených prstů mé paměti. Ale pocit, že ji mám u sebe, se rozplynul příliš rychle a vůně v její šatně se změnila, jako by hrozilo, že časem vyčpí a zmizí.

To mě vyděsilo.

Je to stejné i v ostatních pokojích? Slábne i jejich vůně?

Roztřesený hrůzou z toho, co bych mohl najít, jsem se přinutil otevřít dveře Aliho pokoje. Zadržel jsem dech, vstoupil rychle dovnitř a zavřel za sebou. Nerozsvítil jsem, abych otupil jeden smysl ve prospěch jiného.

Když jsem se konečně nadechl, byla vůně malého Alexe juniora všude kolem mě a já náhle slyšel jeho hlas a cítil, jak krásné bylo objímat svého syna, který se rád schoulil v mém náručí, když byl unavený.

Pak jsem šel do Jannieina pokoje. Vzduch v něm mě zmátl a pak rozesmutnil. Asi jsem doufal, že ucítím vůně minulých let. Ale Jannie už dokončovala první ročník střední školy a byla běžickou hvězdou. Dlouho jsem stál ve tmě jejího pokoje, zasažený poznáním, že se moje holčička stala ženou a pak zmizela se všemi ostatními z mé rodiny.

Stál jsem před Naniným pokojem a ruce se mi třáslly, když jsem vzal za kliku. Vešel jsem, zavřel za sebou a vdechl vůni po šerících. Z desítek živých vzpomínek, které mě obklopile, se mě zmocnila klaustrofobie a musel jsem odtamtud rychle odejít.

Vyšel jsem na chodbu a zavřel za sebou, přesvědčený, že najdu příjemnější vzduch ve své podkrovní pracovně, kde se mi bude lépe přemýšlet. Když jsem však začal stoupat do schodů, došlo mi, že jedna mučivá vůně je pryč.

Damon, můj sedmnáctiletý prvorozený syn studoval už dva měsíce na přípravce v Massachusetts. Pomýšlení, že Damona už nikdy neucítím, rozbilo i poslední zbytky mého odhodlání.

Zatímco jsem si v duchu promítal ty fotografie, které mě strašily ve snech, a přemýšlel, zda jsou to předzvěsti věcí příštích, udeřila bolest hlavy znovu, s mučivou silou. Jako šílený jsem vyběhl po schodech do své pracovny a strčil obličej přímo před kameru ukrytou mezi dvěma knihami o vyšetřování vražd.

„Proč, Mulchi?“ zařval jsem. „Čím jsem si tohle zasloužil? Co ode mě sakra chceš? Pověz mi to! Co ode mě sakra chceš?“

Odpovědi jsem se však nedočkal, jen toho skelného pohledu miniaturního objektivu. Popadl jsem kameru, vytrhl ji z vysílače a rozdrtil ji podpatkem.

K čertu s Mulchem nebo Elliotem či jak si to říkal. Bylo mi jedno, že jsem mu právě ukázal, že vím o jeho štěnicích. K čertu s ním.

Udýchaný jsem si utřel pot z čela a rozhodl se zničit všechny ostatní nastrčené štěnice v domě, než jejich přítomnost zničí mě.

Pak se na druhé straně ulice rozštěkal pes a někdo mi začal bušit na dveře.